

Ιακώβου Οσίου από Νισίβεως: “Με τα τοιαύτα μεγαλώτατα θαύματα διαλάμπας”

[/ Ορθόδοξες Προβολές](#)

Μάλλον, ένας όχι τόσο γνωστός Άγιος της Ορθοδοξίας μας, αλλά, εξίσου σπουδαίος.

Κατά την 13η Ιανουαρίου εκάστου έτους, η **Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη** του Οσίου Πατρός ημών Ιακώβου του από Νισίβεως.

Ας δούμε, τι διασώζει δι’ αυτόν η τόσο χαρισματική γραφίδα του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου:

Ούτος ο Όσιος Ιάκωβος ήτον κατά τους χρόνους του Μεγάλου Κωνσταντίνου εν έτει τη’ [318], γέννημα και θρέμμα υπάρχων της μεγαλοπόλεως Νισίβεως. Ήτις πρότερον μεν, ελέγετο Αντιόχεια της Μυγδονίας, τώρα δε ονομάζεται Νισβίν, ευρισκομένη εν τη Μεσοποταμία.

Ούτος λοιπόν αγαπήσας την ερημικήν και ήσυχον ζωήν, ανέβη εις τας εκεί υψηλοτάτας κορυφάς των βουνών, και υπέμενεν ο αοίδιμος ανδρείως τας ανάγκας της φύσεως. Δηλαδή καταφλεγόμενος μεν, από το καύμα του θέρους, ταλαιπωρούμενος δε, από την ψυχρότητα του χειμῶνος. Φαγητόν δε είχε τας αγρίας βοτάνας, ποτόν δε, νερόν μέτριον, και ένδυμα ευτελές.

Και διά να ειπώ καθολικῶς, ο Όσιος ούτος, το μεν σώμα του κατεξήρανε με την τραχυτάτην άσκησιν. Την δε ψυχήν του έτρεφε πάντοτε και εξωογόνει με την πνευματικήν τροφήν, ήτοι με την θείαν προσευχήν, και με την των Αγίων Γραφών ανάγνωσιν.

Εκ τούτων λοιπόν των θεοειδών αρετών, απόκτησεν ο μακάριος την προς Θεόν αγάπην και παρρησίαν. Και έλαβε δύναμιν από την χάριν του Αγίου Πνεύματος, να θαυματουργή και να προβλέπη τα μέλλοντα. Όθεν μίαν φοράν περνώντας από ένα τόπον, και βλέπωντας εις μίαν βρύσιν μερικής νέας γυναίκας, οπού έκαμναν αδιάντροπα σχήματα, παρευθύς, την μεν βρύσιν εκαταράσθη, και εξηράνθη. Καταρασθείς δε και τας γυναίκας, έκαμε να ασπρίσουν τα μαύρα μαλλία της κεφαλής των.

Και το μεν νερόν της βρύσεως, πάλιν το ανέβλυσε, παρακαλεσθείς από τους εκεί Χριστιανούς. τας δε τρίχας των γυναικών εκείνων δεν τας εμαύρισεν. Ούτος ο Όσιος βλέπωντας ένα κριτήν Πέρσην, πως έκαμε κρίσιν και απόφασιν άδίκον, εκαταράσθη την πέτραν, οπού ευρίσκετο εκεί κοντά εις αυτόν. Και ω του θαύματος! η πέτρα εσχίσθη εις μυρία κομμάτια.

Μίαν φοράν ο Όσιος ηθέλησε να υπάγη εις ένα χωρίον, και ιδού έρχονται μερικοί πτωχοί, οι οποίοι ηθέλησαν να λάβουν ελεημοσύνην από τον Άγιον. Ένας δε από αυτούς εκαμώθη, ότι ήτον αποθαμένος. Οι δε άλλοι παρεκάλουν εμπαικτικῶς τον Όσιον, να δώση τα έξοδα εις την ταφήν του νεκρού. Ο δε Όσιος παρεκάλεσε μεν να συγχωρηθούν αι αμαρτίαι του υποκριθέντος τον θάνατον, την δε ψυχήν του έκαμε να χωρισθή από το σώμα, και να αποθάνη τη αληθεία.

Αλλά πάλιν ύστερον ανέστησεν αυτόν, παρακαλεσθείς από τους άλλους συντρόφους του. Ούτος ο θείος Ιάκωβος διά τας πολλές αρετάς του, έγινεν Επίσκοπος της εδικής του πατρίδος Νισίβεως. Και ήτον παρών εις την εν Νικαία συναχθείσαν Πρώτην και Οικουμενικήν Σύνοδον. Όπου τον δυσσεβέστατον Άρειον παρέδωκεν εις το ανάθεμα. Και εις καιρόν οπού εκείνος εσπούδαζε να δεχθή πάλιν εν τη Εκκλησία, και να συλλειτουργήση δολερώς, ο θείος ούτος Ιάκωβος μετά των λοιπών Πατέρων εθανάτωσεν αυτόν διά της προσευχής του. Καθότι μέσα εις το αναγκαίον όλα τα σπλάγχνα εκείνου εχύθησαν.

Αλλά και όταν ο βασιλεύς των Περσών Σαβώριος επήγε να περιτειχίση με στρατεύματα την Νίσιβιν, και έκαμε πολλές μηχανάς διά να πάρη την πόλιν, τότε ο θείος ούτος Ιάκωβος φανείς μοναχός, έκαμε τους Πέρσας να φύγουν. Παρεκάλεσε γαρ τον Θεόν και έστειλεν εναντίον εις τους Πέρσας ένα σύνεφον από σκνίπας και κωνώπια. Τα οποία ώρμησαν εναντίον εις τα άλογα και εις τους ελέφαντας των Περσών, και τούτους δαγκάνοντα, έκαμαν αυτούς να σπάσουν τα δεσμά και να φεύγουν.

Όθεν ο βασιλεύς βλέπωντας το παράδοξον τούτο, και μη ηξεύρωντας τί να κάμη, εγύρισεν άπρακτος εις την Περσίαν. Με τα τοιαύτα μεγαλώτατα θαύματα διαλάμπας ο θείος Ιάκωβος, και πλήρης ημερών γενόμενος, μακαρίως ανεπαύσατο εν Κυρίω.

Από το βιβλίο Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου Συναξαριστής των δώδεκα μηνών του ενιαυτού. Τόμος Β΄. Εκδόσεις Δόμος, 2005, εκ του Σπουδαστηρίου Νέου Ελληνισμού <http://www.snhell.gr>